

COMPRA, LEE, DIFUNDE

La Verdad nº 97

(abril de 2018)

*Brasil, Gran Bretaña, África
subsahariana*

FMI: "hacer verde la economía",
"ecologizar el crecimiento"

**Catálogo
de Publicaciones
del POSI**

[http://posicuarta.org/
cartasblog/wp-content/
uploads/2017/07/
Catalogo2017.pdf](http://posicuarta.org/cartasblog/wp-content/uploads/2017/07/Catalogo2017.pdf)

Davant la presa de possessió del nou govern de la Generalitat

El dilluns 14 de maig, en segona votació, el Parlament de Catalunya va triar per 66 vots a favor, 65 en contra i 4 abstencions, a Joaquim Torra com a nou president de la Generalitat. Més enllà d'acabar amb un llarg període de suspensió de l'autonomia i d'aplicació del 155, el que en aquests moments es pregunten molts treballadors és si l'elecció del nou president, i la consegüent formació d'un nou govern de la Generalitat, va a obrir una perspectiva diferent, o no. Si va a facilitar l'aspiració majoritària del poble català de derrotar al PP i trobar una sortida democràtica a la situació, o no. Vegem alguns elements.

El govern de la Monarquia mantene el 155

Immediatament després de conèixer-se els qui són els membres que han de compondre el nou govern de la Generalitat –amb la inclusió de dos consellers a la presó i altres dos que han hagut de fugir per no ser detinguts-, Rajoy, de comú acord amb Pedro Sánchez i Rivera, ha anunciat que bloqueja els nomenaments i que manté el 155. Abans que Puigdemont-Torra servissin en safata aquesta resposta, Rajoy ja havia llançat un advertiment sobre l'aplicació de nou del 155 si el nou govern català se sortia de la "línia". Avís seguit per les declaracions del número dos del PSOE, José Luis Ábalos, que en contra de la memòria de milers de militants socialistes que van lluitar per la llibertat, i donant de nou l'esquena a tota sortida política que acabi amb el govern arbitrari dels jutges franquistes, s'ha permès dir que "quan s'ha aplicat una vegada el 155, la segona és més fàcil". Pot algú que es reclami d'esquerra o de la democràcia, plantejar que l'alternativa a les aspiracions de la gran majoria del poble de Catalunya és l'amenaça d'aplicar una altra vegada el 155 en una versió 'més contundent'? On han quedat les promeses de reforma constitucional –innòcues, d'altra banda– per solucionar l'«encaix territorial», i sobretot, com es compatibilitzen les mateixes amb l'anunci de Pedro Sánchez de reformar el Codi Penal, per inventar un nou delictes de rebel·lió que permeti destituir als governants triats?

Els dirigents del PSOE haurien de reflexionar sobre on condueix la seva

política d'alineament incondicional amb el règim monàrquic, que afavoreix al govern del PP, enfonsa al seu partit fins i tot electoralment, i reforça a tots aquells que no volen cap sortida política a la qüestió catalana. Cal afegir també que alimenta la política de blocs que el PSC diu voler combatre a Catalunya.

Les posicions inacceptables de Torra, la "confrontació" propagandística amb l'Estat que no porta a cap lloc, no justifiquen en cap cas tal alineament.

Un diàleg impossible

No obstant això, assetjat per C's, i per l'enfonsament generalitzat del PP, Rajoy s'ha apressat també a oferir "diàleg" al nou govern de la Generalitat. Això sí, dins de la legalitat constitucional monàrquica. És a dir, més del mateix. Per la seva banda, Torra, enmig de la retòrica "republicana" buida de contingut a la qual recorren particularment els dirigents del PDeCAT, ha reptat a Rajoy al fet que posi dia i hora per a una reunió. Més enllà que pugui tractar-se d'un recurs propagandístic d'un i d'un altre, la veritat és que l'únic diàleg necessari, el que recolza una àmplia majoria social a Catalunya, el que tindria sens dubte una influència decisiva en el desbloqueig de la situació –que no és una altra cosa que els governs de Madrid i Barcelona es possessin d'acord per organitzar un referèndum d'autodeterminació vinculant-, no és possible. I no ho és perquè l'aparell d'Estat monàrquic, el govern del PP que actua seguint fidelment les instruccions, no està disposat a això. I en aquest aspecte els recolza un sector de l'independentisme, que creu que el referèndum ja s'ha fet i que l'única cosa que correspon ara és defensar "el mandat de l'1 d'octubre" que la meitat de la població o més no reconeix. Precisament el respecte als demòcrates que van imposar la votació l'1 d'octubre, inclosos els dos milions i escaig de ciutadans, exigiria materialitzar la unitat de la gran majoria de la població catalana, que exigeix el dret a decidir.

Mentrestant, els presos segueixen a la presó i l'assetjament judicial no cessa.

Què persegueix l'elecció de Torra?

Aquest era el dilema que tenia la majoria parlamentària sorgida de les eleccions

del 21 de desembre. Majoria que havia de posar-se d'acord per triar un president i formar un govern. S'ha triat un president, no sabem per a quin programa, doncs el president destituït afirma que l'única cosa que exigeix és que negociïn amb ell, i està obert a tot la resta. Puigdemont, recolzat pel discurs sense programa de Torra, es deixa les mans lliures per cortejar als reaccionaris governs europeus. Això en boca de Puigdemont, que va seguir les retallades de drets socials de Mas, és per tirar-se a tremolar. Recordem que fa mesos Rajoy va declarar que li semblaria bé tenir en la Generalitat a Elsa Artadi, que va organitzar les brutals retallades de 2011-2012. Si Puigdemont busca el suport dels governs europeus per aquest camí, dividiria de nou al poble de Catalunya, impedit que aquest derroti a l'aparell franquista.

Abunda en aquesta política de divisió la trajectòria política del nou president, les seves declaracions, el seu suport a figures històriques catalanes que en el seu moment van coquetejar amb el feixisme, la qual cosa no pot fer d'ell un defensor dels drets del poble català, i en particular, del sentir majoritari pel dret a decidir. I justament la seva designació –per Puigdemont, amb el suport directe i necessari dels grups parlamentaris de PDeCAT i d'ERC i el suport indirecte i necessari del grup parlamentari de la CUP– ve a representar una bufetada a tots els que des de l'independentisme es plantegen ampliar la base social, buscar aliats i abandonar el "nosaltres sols" de catastròfiques conseqüències.

Aquesta és la crua realitat. Al moment en el qual ERC i altres independentistes parlen d'abandonar l'atzucac al que ha conduït el creure que es poden imposar solucions unilaterals quan no es té el suport suficient i àmpliament majoritari de la població, l'operació de Puigdemont persisteix sense oferir cap sortida. És un torpede en la línia de flotació que solament pot entendre's a partir de considerar que ni el cercle més proper a Puigdemont, ni l'antic entramat convergent, estan interessats a ampliar la base social perquè, en aquests moments, això implica fer un discurs social –és a dir, parlar de les reivindicacions, de la lluita contra les retallades, etc–, al que no estan disposats a arribar, i que revela-

ria –retòrica republicana al marge– que para ells l'interès de la burgesia està per sobre del dret a decidir. Per contra, estan interessats a mantenir un punt de «conflicte» amb l'Estat espanyol per si les institucions i governs europeus acudissin al rescat del poble català. Una idea que, com ha quedat demostrat, condueix a una via morta, i que combinada amb el discurs «antiespañol» pot portar a alguna cosa pitjor que el bloqueig. Però en cap cas volen una República imposada pels treballadors de Catalunya i de l'Estat espanyol.

La realitat és que ampliar la base social de l'independentisme -com diu ERC- és contradictori amb el projecte polític de Junts per Catalunya i el PDeCAT. Resonen les oïdes de molts treballadors quan senten a alguns dirigents neoconvergens parlar de «fer República» i de ser «fidels al poble». Ells que han recolzat les reformes laborals, que instiguen les de les pensions i s'apunten a totes les mesures promogudes per les institucions del capital financer. Que defensen els concerts amb les escoles privades, mentre l'ensenyament públic s'ofega en les retallades i en barbacons. Ells que es queixen de la intervenció financera de la Generalitat que es realitza a l'empara de les lleis d'Estabilitat Pressupostària, votades pels diputats de CiU. La seva «república» no és la dels treballadors i, segurament, tampoc la que anhela gran part dels dos milions dos-cents mil de l'1 d'octubre.

Continuar en un atzucac o obrir una nova perspectiva

Acabar amb una política que solament ha servit per aïllar al poble català és una necessitat. Deixar de confiar als governs i en les institucions europees és un imperatiu. Com diem més amunt, la decisió d'entronitzar Torra va a ser un nou obstacle pels qui entenen que la lluita per la sobirania del poble català requereix una base social més àmplia, i requereix també d'acords que van més enllà de l'àmbit català. I al mateix temps va

a facilitar la labor del règim. El discurs «antiespañol» no solament serveix per enfrontar a «catalans» amb «espanyols» i dividir als propis catalans, sinó també per donar pretextos a la repressió i la persecució judicial.

Però els treballadors de Catalunya, així com els de la resta de pobles que formen avui part de l'Estat espanyol, tenen una lliçó apresada que s'assenta en l'experiència de la lluita antifranquista, per més que aquesta s'hagi intentat sepultar sota el consens monàrquic. L'experiència diu que quan els diferents pobles de l'Estat espanyol han marxat junts en la lluita per la democràcia i les llibertats tot ha estat a l'abast de la mà.

Més recentment i a una altra escala, la lluita dels pensionistes és una bona prova d'això: la mobilització de tots ells, des de Barcelona a Sevilla, des de Bilbao a Madrid o València, ha fet que el govern retrocedeixi encara que sigui parcialment. Aquest és el camí. El de la lluita unida. El de l'Aliança de Treballadors i Pobles, per totes les reivindicacions socials, pels drets democràtics, contra les mesures reaccionàries del govern de la Monarquia. Obrint la perspectiva de la lluita per la República, per acabar amb el règim que nega les reivindicacions i impedeix que els pobles poden escollir lliurement el seu futur.

No hi ha més sortida per al poble català que la de buscar l'aliança amb els altres pobles de l'Estat espanyol, erigint-se a l'avantguarda de tots ells. Els qui a dia d'avui encara segueixen mirant cap als governs i institucions europees com a garants de les llibertats, es constatueixen en un obstacle.

El nou president de la Generalitat diu que vol ser «fidel al poble» i «respectar el mandat popular». Gens més lloable però els fets han d'acompanyar a les paraules. I de moment on acompanyen és al mateix atzucac d'abans.

N.º 326
11 de mayo
de 2018
Precio 1 €
Agrup. 1,5 €

INFORMACIÓN OBRERA

Tribuna libre de la lucha de clases

REDACCIÓN
ADMINISTRACIÓN
C/ Desengaño, 12 - 1.º A
28004 Madrid
T. 91 522 23 56
w. www.informacionobrero.org
e. info@informacionobrero.org

Movilización

contra la "justicia" heredada del franquismo

La tarde del 28 de abril los calles de todo el Estado se llenaron de mujeres y hombres indignados ante la sentencia de "la manada". En la foto la concentración que se produjo en la puerta del Ministerio de Justicia en Madrid.

REPÚBLICA:
14 de abril: actos y manifestaciones **3**

CATALUÑA
Campaña internacional por la libertad de los presos catalanes **4**

MOVIMIENTO OBRERO
Centros de menores y acuerdo de la función pública, Amazón, Lyma... **2**

INTERNACIONAL
Francia: huelga de ferrocarriles
Brasil: comités Lula libre
Venezuela: en vísperas de las elecciones **4**

EDITORIAL

El "gobierno" de los jueces

La demanda unitaria de todas las asociaciones judiciales pedía la dimisión del juez Castán, ministro de Justicia, en una moción expresiva de las instituciones de la justicia. El ministro de Justicia solo declaró algo de sentido común, que él no podía quedarse todo un día en la oficina. "La manada" solo todo porque la pena indignación de los jueces, de la formación de la sentencia en parte de la publicación, amén con trasladar la pena... una sentencia indigna en un momento de crisis... que se debe a la mala gestión de los jueces... y a la mala gestión de los jueces... y a la mala gestión de los jueces...

La "manada" es un juez de una democracia. La Audiencia Nacional, solo es el TUP (Tribunal de Orden Público) franquista con cambio de nombre. El Tribunal Constitucional se formó en detrimento de la Monarquía con el TUP franquista, y no se podría como todos los derechos y libertades de la Constitución. El Tribunal Constitucional se formó en detrimento de la Monarquía con el TUP franquista, y no se podría como todos los derechos y libertades de la Constitución. El Tribunal Constitucional se formó en detrimento de la Monarquía con el TUP franquista, y no se podría como todos los derechos y libertades de la Constitución.

EN VENDA EL N.º 326

D'INFORMACIÓN OBRERA

Campanya d'extensió i subscripcions a aquesta Carta Setmanal

Si no la reps, et convidem a que la rebis cada setmana. Si la reps, et proposem que subscribis a altres companyes i companys als quals pugui interessar. L'elaboració i enviament d'aquesta Carta comporta algunes despeses. El POSI, que l'edita, no té ni vol subvencions, tota la seva activitat i les seves publicacions són finançades exclusivament per treballadors i treballadores, que volen recolzar, en aquest cas, la publicació de la Carta Setmanal. Demanem un suport de 5 EUROS a l'any, o més si us sembla.

Per rebre-la, envia un correu electrònic a: inforposi@gmail.com
o entra a la nostra Web: <http://www.posicuarta.org>

Nostre compte corrent en La Caixa és: **2100 2812 51 0200071314**. Indicant: Recolzo Carta Setmanal

Carrer Desengaño, 12 (1º 3A). 28004 - Madrid
Teléfono: 91 522 23 56 - Fax: 91 521 72 01
<http://www.posicuarta.org>
Busca'ns en Twitter: @posicuarta